

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Małgorzata Kowalczyk-Przedpełska (spr.)
Sędziowie:	SO Irena Śmietana SO Piotr Żywicki
Protokolant	st.sekr.sądowy Joanna Prabucka - Ochniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Ryszarda Maziuka

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2013r.,

sprawy W. Ł.

oskarżonego z art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 10 stycznia 2013 r., sygn. akt VIII K 218/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację obrońcy oskarżonego W. Ł. za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym opłatę w kwocie 100 zł za postępowanie odwoławcze.

VIII Ka 154/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 10 stycznia 2013 roku oskarżony W. Ł. uznany został za winnego popełnienia czynu z art. 190 par. 1 kk polegającego na tym, że w dniu 25 stycznia 2012 roku w miejscowości W. groził pozbawieniem życia T. K., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, iż mogą być spełnione i za to na mocy art. 190 par. 1 kk w zw. z art. 33 par. 1 i 3 kk skazana na go na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Nadto zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa stosowne koszty sądowe w tym opłatę.

Powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego zaskarżył apelacją jego obrońca.

Zarzucił orzeczeniu :

a. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez wadliwe ustalenie, że oskarżony w dniu 25 stycznia 2013 r. w miejscowości W. groził pozbawieniem życia T. K. , przy czym groźby te miały wzbudzić u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę , iż mogą być spełnione,

b. naruszenie przepisów postępowania w zakresie art. 7 oraz art. 410 kpk oraz art. 387 par. 2 kpk poprzez wadliwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków w toku sprawy tj. T. i A. K. , których zeznania sąd ocenił za w pełni wiarygodne, pominięcie w tej ocenie wzajemnych relacji między oskarżonym a pokrzywdzonym przed jak i po zdarzeniu, wewnętrznych sprzeczności w tych zeznaniach. Wadliwa ocena zeznań świadków P. S., K. K., R. Ł. , którym sąd dał wiarę wbrew zasadom doświadczenia życiowego . Nadto sąd nie ustalił relacji przed i po zdarzeniu pomiędzy stronami , dokonał rozstrzygnięcia sprawy w sposób dowolny, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, w oderwaniu od zasad logiki i doświadczenia życiowego wyznaczających granice swobodnej oceny dowodu.

c. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 190 par. 1kk poprzez wadliwe jego zastosowanie i uznanie , że zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa opisanego w tym artykule , w szczególności ,iż w świetle zebranego materiału dowodowego można uznać , że pokrzywdzony mógł się obawiać ze strony oskarżonego , że ten spowoduje u niego i jego najbliższej rodziny jakąkolwiek szkodę czy to osobową czy rzeczową .

Stawiając te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uznanie oskarżonego za niewinnego zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonego W. Ł. była oczywiście bezzasadna i z tych powodów nie mogła zasługiwać na uwzględnienie.

Przede wszystkim należało stwierdzić , iż Sąd Rejonowy w Elblągu przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący mając na uwadze wynikający z art. 2 par. 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. obowiązek oparcia rozstrzygnięcia na prawdziwych ustaleniach faktycznych oraz badania i uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego . Sąd zgromadził obszerny materiał dowodowy i ocenił go wnikliwie , omawiając szczegółowo wszystkie dowody , nie wykraczając przy tym poza ramy swobodnej oceny dowodów. W oparciu o te dowody poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wykazał w niewątpliwy sposób ,że oskarżony W. Ł. dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Powyższe uwagi pozwalają stwierdzić , że stanowisko Sądu Rejonowego w Elblągu wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pozostaje pod ochroną prawa procesowego . Stwierdzenia tego nie są w stanie podważyć żadne argumenty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego W. Ł. . Do wykazania bowiem , iż Sąd pierwszej instancji dokonał błędu w ustaleniach faktycznych konieczna jest zgodna z zasadami wiedzy , logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego argumentacja pozwalająca na stwierdzenie , że poczyniona przez Sąd ocena materiału dowodowego powinna być odmienna . Tego skarżący nie wykazał.

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji wskazał jakie fakty uznał za ustalone , na czym oparł poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych , a następnie wskazał prawidłowe , w ocenie Sądu Okręgowego , wnioski , jakie wyprowadził z dokonanych ustaleń , tak w zakresie winy oskarżonego , kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu , jak i wymierzonej kary grzywny .

Odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów należy stwierdzić ,że nie prowadzą one w żadnej mierze do odmiennej oceny zgromadzonego materiału dowodowego . Przedstawione przez obrońcę oskarżonego W. Ł. w uzasadnieniu apelacji zarzuty stanowią wyłącznie polemikę z prawidłowo poczynionymi i dokładnie uzasadnionymi przez Sąd I instancji ustaleniami faktycznymi oraz wyciągniętymi na ich podstawie właściwymi wnioskami.

Omawiając niniejszą sprawę należy mieć na względzie, że Sąd Okręgowy akceptuje ustalenia poczynione przez sąd I instancji w zakresie przypisania oskarżonemu winy i w pełni podziela argumenty przedstawione trafnie przez Sąd meriti w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W ocenie Sądu odwoławczego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów zasługuje na pełną akceptację bowiem sąd orzekający oparł rozstrzygnięcie na wszechstronnej analizie zgromadzonych w sprawie dowodów.

Nie polega na prawdzie zarzut obrońcy oskarżonego, iż sąd meriti zaskarżone rozstrzygnięcie oparł jedynie na dowodach obciążających oskarżonego – zeznaniach pokrzywdzonego T. K., jego żony A. K., świadków P. S., K. K., R. Ł., nie uwzględniając w dostateczny sposób dowodów dla niego korzystnych- takich jak zeznania świadków J. W., R. K.. W ocenie dowodów Sąd pominął, według skarżącego, zachowanie samego pokrzywdzonego zarówno przed zdarzeniem jak i po zdarzeniu. Ta wadliwa ocena zgromadzonych dowodów musiała doprowadzić Sąd I instancji do wydania niesłusznego wyroku. Obrońca wskazywał, iż nie wyjaśniono w dostateczny sposób czy słowa oskarżonego wywołały u pokrzywdzonego obawy spełnienia.

Tego rodzaju twierdzenia obrońcy stanowią zupełnie dowolne hipotezy, którym należało przeciwstawić cały proces myślowy, poparty wszechstronną analizą zgromadzonych dowodów.

Przede wszystkim należy wskazać, iż słowa oskarżonego W. Ł. skierowane do T. K. w dniu 25 stycznia 2012 roku wywołały u pokrzywdzonego obawy spełnienia skoro bezpośrednio po zdarzeniu o fakcie tym zawiadomił policję. Nadto obecni przy zdarzeniu pracownicy firmy (...) nie tylko potwierdzili, iż oskarżony kierował pod adresem pokrzywdzonego groźby, był wulgarny i agresywny wobec T. K., szarpał go za ubranie ale również bezpośrednio po zdarzeniu pokrzywdzony był wystraszony i było widać, że boi się kierowanych przez Ł. gróźb / por. zeznania K. K. k 14, R. Ł. k 13, P. S. k 12/. Sąd orzekający zasadnie uznał te zeznania za obiektywne zasługujące na pełną akceptację. Świadkowie ci nie byli bowiem bezpośrednio zainteresowani wynikiem przedmiotowego postępowania.

Nie ma sprzeczności w zeznaniach świadków, na co wskazywał obrońca oskarżonego w swojej apelacji, zeznania te pozostawały wewnątrznie spójne.

Sąd II instancji nie dopatrzył się również uchybienia art. 7 i 410 kpk, na co wskazywał obrońca, uznając tym samym ten zarzut za gołosłowny. Natomiast powołanie się na naruszenie art. 387 par. 2 kpk przez skarżącego nie ma w zupełności uzasadnienia bowiem przepis ten dotyczy instytucji dobrowolnego poddania się karze co nie miało miejsca w niniejszym postępowaniu.

Należy podnieść, iż postępowanie dotyczyło konkretnego zdarzenia w dniu 25 stycznia 2012 roku i powoływanie się obronę na zdarzenia i zachowania stron przed tą datą jak i po niej nie pozostaje w ścisłym związku przyczynowo-skutkowym z działaniem oskarżonego W. Ł. w dniu 25.01.2012r.

Obrońca oskarżonego pomimo, iż podnosi zarzut oparcia rozstrzygnięcia na nie ujawnieniu całokształtu materiału dowodowego, jednocześnie nie wskazuje jakich to dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy nie ujawnił sąd meriti.

Zarzuty apelacyjne jak również ich uzasadnienie sprowadzają się do polemiki z wyjętymi z kontekstu sprawy stwierdzeniami. Analizując zarzuty apelacyjne wraz z ich uzasadnieniem należało dojść do przekonania, iż głównie dotyczą one błędów w ustaleniach faktycznych. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, iż ...zarzut błędów w ustaleniach

faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego , lecz powinien polegać na wykazaniu , jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego/por. SN I KR 197/74, OSNKW 1975,nr5 poz. 58/.Zarzut ten nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu , wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku ... możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych / orzeczenie SN jak wyżej/.

Wbrew twierdzeniom skarżącego materiał dowodowy nie zawiera luk . Natomiast fakt interpretacji dowodów przez obrońcę w apelacji nie może być równoznaczny ze stwierdzeniem , że materiał dowodowy , na którym opiera się zaskarżone orzeczenie dotknięty jest lukami bądź nieścisłościami. Jak już wielokrotnie Sąd Odwoławczy wskazywał zarzuty apelacyjne obrońcy oskarżonego ograniczyły się jedynie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji .

Również zarzut dotyczący nieprawidłowej kwalifikacji prawnej czynu nie mógł się ostać. W ocenie Sądu Odwoławczego postępowanie wykazało ,iż pokrzywdzony obawiał się realizacji kierowanych wobec niego gróźb przez oskarżonego. Groźba jest oddziaływaniem na psychikę drugiej osoby przez przedstawienie zagrożonemu zła , które go spotka ze strony grożącego albo innej osoby , na której zachowanie grożący ma wpływ. Działanie oskarżonego polegało na wywołaniu u pokrzywdzonego stanu obawy przed spełnieniem groźby.

W tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy w pełni podzielił ustalenia Sądu Rejonowego w Elblągu zarówno co do winy oskarżonego W. Ł. jak też ustalenia poczynione w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary.

Sąd Odwoławczy stanął na stanowisku , że kara wymierzona oskarżonemu jest współmierna do okoliczności i wagi popełnionego przez niego czynu, stopnia jego społecznej szkodliwości , do stopnia winy oskarżonego , rodzaju dobra oraz właściwości i warunków osobistych sprawcy. Wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do popełnionego przez niego czynu , przy czym nie abstrahuje od względów ogólnospołecznych. Kara ta oscyluje w granicach dolnego zagrożenia.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na mocy art. 437 par. 1 k.p.k., uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok jako w pełni słuszny i trafny.

O kosztach sądowych , w tym opłacie , za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 636 par. 1k.p.k. w zw. z art. 626 par.1, 627 i 634 k.p.k. oraz art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23.06.1973 r.